

Az utca kövére már ráfagyott a víz, mire újra kilépek a házból. Annyira csúszik minden, hogy csak nagy nehezen, a falba és az autókba kapaszkodva jutok el a buszmegállóba. De azért gyorsan otthon vagyok. Késő is van, és hosszú volt ez a nap, úgyhogy fel se gyűjtöm a villanyt, csak a sötétben levetkőzöm, és bebújok az ágyba. Kezdeném a szokásosat, hetente egyszer azért általában kell. De most hiába próbálkozom, hiába dörzsölgetem, jéghideg marad mindenem.

LEVÉL VÁRADY SZABOLCSNAK

Kedves Várady Szabolcs!

...Először is elnézését kell kérnem, hogy a valódi nevemet nem adhatom meg: nemzetközi modell vagyok, manökenként számos vezető divatcégnak dolgozom, és tudom, az ügynököm nem nézné jó szemmel, ha szakmámon túli művészeti tevékenységet folytatnék, ezért csak titkos, saját magam által választott művésznevemen írok. Nem követem ugyan a hazai eseményeket, de tisztában vagyok vele, hogy ez az egynevűség mostanság eléggé geilül hangzik a valóságshow-k jópofizó szereplőinek kurta nevei mellett, de biztosíthatom, hogy a FULVIA nevet évekkal ezelőtt találtam ki, amikor, még latinus gimnazista koromban, verseket kezdtem írni. A tanáraink biztattak, néhány kisebb lap is megcsillantotta előttem a publikálás lehetőségét (akkor még a saját nevemen), én azonban nem voltam elégedett, éreztem, hogy még van mit fejlődnöm.

De aztán minden másképpen alakult: tizenhét évesen megnyertem egy szépségversenyt, és ezzel elkezdődött a modellkarrierem. Többek közt olyan nagy neveknek dolgoztam eddig, mint Tom Ford, Roberto Cavalli, Giorgio Armani és legkedvesebb tervezőm, az egyre felkapottabb Julien MacDonald. A sok külföldi fotózás mellett még a gimnáziumot is alig tudtam befejezni. Most is pörgősen élek, hol itt vagyok, hol ott, de a munka szüneteiben vagy a tehetetlen várakozás idegtépő óráiban azért sokat olvasok, igyekszem lépést tartani az otthoni lapokkal, és mindenhová magammal cipelem kedvenc antik szerzőimet. Most huszonegy éves vagyok, fülig szerelmes egy kínai fiúba (ő is modell, állandóan szép nők forognak körülötte, mit mondjak, nem örülök), és kezdem látni, hogy a pályán legfeljebb ha öt-hat évet bírok majd ilyen tempóban, aztán váltanom kell.

Az elmúlt hónapokban ismét elkezdtem verseket írni, már majdnem félkötetnyi összegyűlt. Az én szakmámban életveszélyes a szerénykedés, úgyhogy gyorsan eldöntöttem, hogy publikálni akarok, méghozzá minél hamarabb. Lesbia, Corinna vagy Cynthia még csak múzsák voltak, de én kilépek ebből a hagyományból: magam is megszólalok – és mivel Fulvia volt az első római halandó nő, akinek az arcmásából pénzretettek, talán van is valamennyi esélyem.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a kortárs magyar költészetnek szinte egyáltalán nincs olyan rétege, amely az én életemmel kapcsolatos: nem téma a nőiesség, a kozmetika és a divat – Ovidiusnál sokkal többet találok arról, ami engem és modelltársaimat állandóan foglalkoztat, mint akár a legmenőbb mai költőnk írásaiban (hogy, már

elnézést, a férfiakra ne is beszéljek). Olvastam valahol, hogy egyik legkedvesebb írónőm, Szabó Magda a római kori szépségápolásról írta a doktori disszertációját. Lelkesen láttam neki a versei olvasásának, de nyomát sem találtam bennük hasonló kérdéseknek. Pedig Budapesten járva vagy akár a civil barátnőimet hallgatva, egyfolytában ez a téma: a haj, a köröm, a smink, a ruha és persze a pasik (ebben a sorrendben). Amikor viszont a divatbemutatók előtt a lányok asztrológiát, Vogue-ot vagy szerelmes regényeket olvasnak, kilógok közülük a latin auctoraimmal. A divat világából szinte teljesen kiveszett a verbalitás, nincs átjárás a színpadias kifutó és a valódi színpad vagy, *horribile dictu*, a költészet között. Most igazán nem leszólni akarom a költőnőket, de ahhoz képest, hogy egyre markánsabban hallatják a hangjukat, nem hajlandók igazi női témákhoz nyúlni.

Én megtettem. Megírtam az életemet – hogy stílszerű legyek: szépítés nélkül. Ha emelkedett volnék néhol, az a forma bűne, nem az enyém, ha viszont nyers, akkor az csakis a saját impulzív (na jó: hisztis) természetemnek tudható be. Elküldök tehát Önnek néhányat az újabb verseimből – kérem, jelezze, ha esetleg méltónak találja őket a Holmiban való megjelenésre.

A mielőbbi válasz reményében tisztelettel üdvözli:

Fulvia

Párizs, 2004. május 16.

(Hajlunk rá, hogy a verssel együtt a levelet is műalkotásnak tekintsük, ezért nem A Holmi postájából című rovatunkban tesszük közzé. – A szerk.)

Fulvia

KOCSIVERSENY

Bellum iustum indico, facioque

Tépni százzal, édes, azt tudsz. Új a Lancia Fulviád.
Éjjel egykor. Át a hídon. Elcibálsz a partiról –
megsúgod, hogy úgy unod már: bájlogni nincs erőd,
Héra nénik háremében szépfiújuk nem leszel,
mondjam *én*, hogy reggel ismét hétre vár a mord fotós,
és pihenni, jót aludni öt-hat óra semmiség,
vagy fejem fáj, vagy szívem szúr, mindegy, bármit mondhatok,
csak el innen, húzni gyorsan! s én hazudtam, rendicsek –
és te tépsz is, át a hídon, száll, repeszt az új kocsid,
büszkeséged. Nem tudod, hogy titkos énem szép nevét
hordja hátán drága autód, s mint Diána-Artemisz:
szőke, lándzsás, éji énem hold-nevével száll velünk.

Nem kocsid, te érdekelsz most, csak miattad jöttem el:
 kőkemény két síma combod, melled mályvaszirmai –
 bár utálok százezerrel tépni át a városom,
 főbiásan gyűlölöm, ha csíkba áll a lámpasor,
 ablakokban tükröződve bukkanunk fel itt meg ott,
 és előzöl, és dudálnak, és hogy félek, arra köpsz.
 Férfiönzés, férfilelek, férfivágycak sodra hajt.

Vágyom én is, szó se róla, *ágyba bújni* vágyom én,
 ám te most nem kéjt akarsz, csak kéjes, édes gázpedált,
 sík volánod ívelését, bűgva brummogó motort,
 engedelmes Lanciádnak hágdosását! Szólj: igaz?!

Meg se hallja. Rám se ránt most. Istenekre, ez süket!
 Csak tapos. Sötét szemében vágta, hajsza, őrület.
 Vadkanát a szép Adónisz, Héráklész a gyors ünöt,
 Daphne léptét vad Apollón nem követte ily heves,
 gerjedelmes szenvedéllyel, mint ahogy ma Chow vezet.
 Azt hazudja, értem ég, de íme, bájaimra vak.
 Végre! Szól! De mit beszél? Jaj! Lanciát dicséri csak:
 „Hetvennégyes sportmodellt ma bárki nem vehet, bizony!
 Úgy szereztem kéz alatt, de megkímélten, szinte új!
 Megremegve feldorombol, száll az éjben, mint a szél!”

„Vén kocsiddal mit dicsekszel? Én az ifjabb, ő a szebb?!
 Vágyaimnál jobb kovácsolt, szériázott gyári fém?
 Fúria tépje, verje átok Héphaisztosz fajzatát!
 Állj meg, érted? Most azonnal! Én kiszállok! Hallod? Állj!”
 „Mit beszélsz, te? Mit nyivákolsz? Érzed ezt a gyorsulást?
 Harmincéves verda, mégis verhetetlenül szalad!
 Most, a hídra! Úgy megyünk át, meg se érzed, perc alatt!
 Hopp! Kapaszkodj! Nézd a holdat! Ott a vízben! Vár a híd!
 Vár az ágyad, összebújunk, meg se állunk reggelig!”

„Állj! A lófaszt, azt ölelgesd! Lanciádat, azt izéld,
 azt kefélgess, és ne engem! ...Hogy nem érted? Megköszönd –
 szép magyar beszéd helyett most mondom akkor angolul:
 rögtön állj le! Most! Utállak! Nem akarlak látni sem!”

Fékcsikorgás. Szűz Diána! Hold-Szeléném, most segíts!
 Mit csinál ez? Még megöl! Hé! Fordulunk és pördülünk...
 Most az autó... végre, végre... rándul egyet, és megáll.
 Hirtelen csend. Áll keresztben, áll a Lancia Fulvia,
 áll velünk a Brooklyn hídon, néma ég és víz között.
 Rá se nézek. Látom úgy is: lárvaarcán gyűlölet.

„Kapt be!”, szólok, és kiszállok, és az ajtót rácsapom.
Kettőt lépek. Kurva élet! Búgva jó a forgalom.
Álom ez! Rémálmodom csak. Még ilyen! Most mit tegyek?
Szédülök. A holdsütésben állok itt a víz felett,
hídba ütve, mint a lándzsa, hosszú combú szőke lány,
tűsarokkal, tüllruhában, látomásos éjszakán.

Hogy dudálnak! Órület. És fékcsikorgás, már megint.
Feltorlódnak és megállnak. Szép Heléna várfokon:
mintha Tróját ostromolnák megvadult görög hadak,
bátran állok, nézem őket – hopp, igen, egy taxi jön,
intennem se kell, magától fékez máris, és megáll.

Ott vagyok már. És beszálok. „Gyorsan”, mondom, „indulás!”
Néz a taxis, bámul engem: „Mondja, honnan ismerős?
Színész, ugye?” „Az”, hagyom rá. Erről nem nyitok vitát,
egy a lényeg: hogy vigyen már. „Hé! Tapossa már! Mi lesz!”
Jó, elindul. Szembe semmi – hát kiugrik, megkerül:
főj levedben, Lanciádban, várd a két rohamkocsit,
körbevesznek, és bilincsből visznek éji partira...
Rád se nézve visszaintek, ujjam felmutatva: pá!

Kürtkoncert, dudák mögöttünk... „Gyorsan!” Most üres az út,
szót se szólok jó sokáig, bámulom a holdsütést.
Mért nekem kell sírni mindig? Kínai szerelmemet
engesztelni mért akarnám? Mit törődik ő velem?
Chow gazember, meg ne lássam...! És a taxis szörnyeteg.
Most azonnal hárpíakkal tépem szét a sok pasit...
„Merre?”, kérdi. „Hogy?” „A címet!” Tér a hídról. Mondom is.

Nincs erőm. Aludni vágyom. Fáj a lábam és fejem.
Hiszti ez? Kit érdekel most? Vár az ágyam, vár a kád...
Most aludjak egymagamban? Jó. Ma mással álmodom,
lesheti, mikor hívom fel...

Megcsörren a mobilom.

Felkapom: „Té vagy? ...A francba! Hagyj aludni. Mit beszélsz?
Hogy mögöttem?” Hátranézek. Tényleg jön. Tép, mint a szél.

Fél kezében ott a Samsung, fél kezével integet –
még nekünk jön...! Ó, a marha! „Tűnj el innen! Mit teszel?”
„Most mit izgulsz? Jöttem érted. Szállj ki szépen, és gyertünk!”
„Gázt!” A taxis engedelmes. Hajt, igyekszik, húz, előz.
Látja, hogy jön Chow mögötte. „Jó kis autó!”, szól. „Cseles!”
„Mit beszél? Na, hagyjon ezzel! Lássuk, mit tud, hogy vezet?
Még egy régi Lanciát se bír lehagyni, mi?! Na, szép!
Most vezessen férfi módra! Dupla árért! Naaa! Mi lesz?!”
Gázt ad ismét. Már hiába. Chow kivág és hopp! előz.
Szót se szól, de hallhatom: a lélegzése izgatott,
forrón ott liheg fülemben, mint szerelmes éjszakán.

És ni! szélesen beint. A taxis őrjöng. „Állat ez!”
 „Engedi?! Nyomás, utána!” Át az éji városon,
 tábla, fény, keresztelkedés... Fék nyiszog, volán forog,
 át a zebrán, át a lámpán... Taxisom, bár ötvenes,
 most kamaszként hajt előre. Én se félek semmitől:
 kapkodón szuszogva nézem, hogy rohan az éjszaka,
 csíkba áll a lámpasor, és bög a túlvilági hang –
 hallgatom a feldübörgő gépek hangját boldogan.

És kivágunk. És előzünk. Elveszítem ép eszem,
 hajlok, nyúlok, fordulok, a gép volánját megfogom,
 félrekapva egy kicsit a Lanciának fordítom.
 Fém csikordul. Taxisom már szinte észre sem veszi,
 ám a drága sportkocsin már biztos ott a karcolás.
 Szikrát szór szemem, sikoltok, nem tudom már, mit teszek...
 Megelőztük! „Chow, dögölj meg! Megmutattuk! Ezt neked!”

Csend a válasz.

Vége, vége. Biztos fékez, félreáll,
 szitkozódva nézi meg a tönkrevágott Lanciát.
 Csak dübörgünk. Senki sem szól. Ericsonom már üres –
 zúg a semmi, zúg fülemben... Itt a vége. Fussak el?

„Itt vagyok még! És szeretlek!”, mondja mégis, hirtelen,
 és a hangja halk, de elszánt, ismerősen kőkemény.
 „Nem kocsim, te érdekelj csak! Nézz rám!”, kéri. „Itt vagyok!”
 Hátranézek. Mint a Gorgó, mint Medúza nagy szeme,
 megbűvölt a sárga lámpa, nézem, fogva tart a fény –
 és mögötte ott az arca, látom villogó szemét.
 Megkővültem. Hangom sincsen. Bámulom és szédülök.
 „Állj le! Várlak!”, búg fülemben. Rendületlenül követ.

„Mit akarsz még?!” ,suttogok csak. Szédítően szép fiú.
 Nézni, nézni azt nagyon tud. Nem véletlenül modell.
 „Nem megyek”, nyögöm riadtan. Ő sziszeg már: „Jönni fogsz!”
 És kivág, és húz előre, és egyszerre... – jaj! megáll! –
 pördül és keresztbe fordul. Felsikoltok: „Istenek!”

„Bassza meg!” A taxisomról messze rí a döbbenet.
 Fékcsikorgás.

És megállunk, tőle három centire.

„Itt a pénze. Kösz.” Kiszállok. Csend.

Nem jár itt senki sem?

Üres úton áll keresztbe, vár az autó. Vár a sors.
 Jó. Legyőzött. Vége, vége.

Szökni tőle nincs hová.

Tokai András

AZ ELSŐ BUDAPESTI ACTIVITY A HATVANAS ÉVEKBEN

„Istenemre, ez vagyok.”
(Kassák Lajos: ÜLJÜK KÖRÜL AZ ASZTALT)

A körúti Lúdláb étterem
ruhatáránál álltam. A falon zománcos tábla:
Nyakkendő nélkül belépni tilos!

Akkor alacsony, egyrácós arcú ember érkezett,
öltönyben, begombolt fehér ingben.
Régóta jött már, messzire ment még,
lassuságában irtózatosszerű.
Látszott, sőt éreztetődött:
feltartóztathatatlan a vékony kis pasas.

Nem szólt egy szót sem. Kilökte jobbra a karját,
mint egy közlekedési rendőr.
A ruhatárosnő gyakorlott mozdulattal
erre a botra tette az obligát dolgot,
ami nélkül belépni tilos.
A félkarú madárijesztő
(ha nem volna anakronizmus,
mondanám: a Terminátor nagyapja)
két szaggyalmozdulattal
vállára vetette a kendőt. Jelezve volt az undor,
de az is, hogy ennyi engedelmény
még éppen tehető a vonalnak.

Hogy mit evett azután a Lúdlábban Kassák,
nem tudom, és azt sem,
hogyan külön nyakkendője volt-e,
vagy elfogadta a szociális tulajdonságot,
miközben a három szóból álló
idézettel, ami a mottóban is áll,
némán elmutogatta.